

Historia rodziny Tang

- gałąź Czerwonej Dżonki

Rozdział 5 Weng Chun Kuen (永春拳)

Ponieważ Dong'owie byli szczerzy w swojej prośbie o nauczanie, Feng chętnie się zgodził. Dong Ye Qing (Tung Yu Ching) przeznaczył więc pieniądze na instalację podstawowego sprzętu do ćwiczeń, takiego jak worki z piaskiem, drewniany manekin do treningu długiej tyczki Kwun Chong i drewniany manekin Muk Yan Chong (木樁, 棍樁).

Dong Zhi miał przyjaciela o imieniu Tang Suen (鄧算), który również pochodził z Nanhai (Foshan). Nauczył się Hong Quan (Hung Kuen) od tego samego sifu, co bracia Dong. Ojciec Tang'a (Deng'a) był mistrzem w walce na pięści, a rodzina miała długą tradycję w dziedzinie sztuk walki. Tang nauczył się walki na pięści w bardzo młodym wieku, a gdy dorósł, poślubił córkę mistrza w tej sztuce. Ich szczęśliwe małżeństwo było chwalone szeroko. Jego intencją było nauczanie się Hong Quan w ramach zaawansowanego treningu i został bliskim przyjacielem braci Dong (Tung).

Dong Zhi opowiedział Deng'owi o umiejętnościach Feng'a (Fung Siu Ching'a) i namówił go do nauki Weng Chun Kuen u Feng'a, na co Deng się zgodził. W tym czasie Feng miał już kilku innych uczniów, wszystkich poleconych mu przez Dong Zhi. Jednakże, ponieważ bracia Dong (Tung) i Deng (Tang) mieli solidne podstawy w walce na pięści, Feng darzył ich szacunkiem.

Dong Ye Qing był zamożnym biznesmenem w Foshan i uwielbiał nawiązywać przyjaźnie z osobami trenującymi sztuki walki. Był również znajomym Liang Zan'a (Leung Jan'a). Odkąd Feng objął stanowisko nauczyciela w sklepie Lian Chong Hua Hong, Dong rozmawiał z Liang Zan'em i opowiadał mu o przeszłości Feng'a. Liang Zan wiedział, że umiejętności Feng'a i jego własne mają te same korzenie i chętnie się z nim zaprzyjaźnił. Dong przedstawił ich sobie, więc odbyli miłą rozmowę na temat sztuki pięściarskiej. Liang (Leung Jan) powiedział Feng'owi, że swoich umiejętności nauczył się od wuja Liang Guo An'a. Jego ciotka Yan Yong Chun (Yim Ving Tsun) również go trenowała.

Liang Guo An nauczył go trzech form i każdy zestaw był ćwiczony w inny sposób. Pierwsza forma nazywała się Xiao Nian Tou (小念頭) i była ćwiczona twarzą zwróconą do przodu. Należy w niej przyjąć postawę Er Zi Qian Yang Ma (Yee Chi kim Yeung Ma) i stać w niej nieruchomo. Stopy poruszają się tylko dwa razy podczas ćwiczenia pełnej sekwencji. Jeśli chodzi o dłonie, występuje

tu Tan Shou, Fu Shou i Bang Shou (榜手). Jest to bardzo dobre dla obrony, ponieważ ciało jest dobrze chronione.

Druga forma to Xun Qiao (尋橋), która jest praktykowana z ciałem obróconym w połowie na bok, pod kątem około 45 stopni. Aby ćwiczyć tą sekwencję należy zmienić postawę z konnej na łuku. Styl łuku skupia się tutaj na stopie z tyłu, która jest wspomagana przez stopę postawioną z przodu, innym powiedzeniem jest „strzała przed łukiem” (前箭後弓), co stanowi główną różnicę w stosunku do postawy łuku w innych szkołach sztuk walki, które przyjęły „łuk przed strzałą” (前弓後箭). Jeśli chodzi o ręce, to nacisk kładziono wówczas na Bang Shou i Lan Shou. Bang Shou klasyfikowano dalej jako Shang Bang (上榜), Zhong Bang (中榜) i Xia Bang (下榜). Inne ruchy rąk były charakterystyczne dla ruchów z formy Xiao Nian Tou (Siu Lim Tao).

Trzecia forma to Biao Zhi (標指), która stanowi podstawę do ćwiczeń na drewnianym manekinie. Układ ciała polega w niej na obracaniu się z boku do przodu. Ponieważ obie dłonie i stopy były używane jednocześnie, pełen zestaw Biao Zhi (Biu Jee) obejmował La Jiao i Geng Shou. Pięść jest wspomagana piętą, a dłoń używana podczas obracania się na boki. Płynność ruchu ma na celu przygotowanie ćwiczącego do treningu na drewnianym manekinie. Nadzwyczajność tych trzech form polega na tym, że są one wszechogarniające.

W zamian Feng wyjawiał mu swoją wiedzę na temat Weng Chun Kuen. Umiejętności walki pięściami, których nauczył go Xin Jin, obejmowały „Weng Chun Kuen”, „Shaolin Quan” (少林拳), Fo Quan (佛拳) i Zhuang Quan (樁拳). Forma Weng Chun Kuen stanowi fundament systemu Weng Chun. Natomiast forma „Shaolin Quan” była również znana pod nazwą „Zhi Shan Quan” (至善拳) na cześć Mistrza buddyjskiego Zhi Shan'a (Chi Sin'a). Zestaw „Fo Quan” został tak nazwany, ponieważ pochodził z klasztoru Shaolin, a „Zhuang Quan” służył głównie do ćwiczeń na drewnianym manekinie. Drewniane manekiny w stylu Weng Chun klasyfikowano jako Tian Pan Zhuang „Niebo” (天盤樁) oraz Di Pan Zhuang „Ziemia” (地盤樁). Chociaż nazwy form były różne, postawy były takie same. W pozycji zwróconej do przodu przyjmowano pozycję Er Zi Qian Yang Ma. Styl łuku to „strzała przed łukiem”. Ćwiczenia rąk obejmowały Tan Shou, Fu Shou, Bang Shou, Ze Shou, Shi Shou, Geng Shou i Lan Shou. W przypadku dłoni, techniki Zheng Zhiang, Heng Zhiang i Di Zhiang były dokładnie takie same.

Obie szkoły kładły nacisk na ćwiczenia z drewnianym manekinem. Natomiast po przeciwieństwie do walki pięściami, ćwiczone Chi Shou. Ruchy i funkcje były również takie same dla obu stylów. I chociaż kolejność ćwiczeń była różna, w przypadku Chi Shou metody były kompatybilne, co umożliwiało praktykę lepkich rąk razem w jednej parze.